

„— Am vrut doar să spun că n-are rost să ne amăgim, lămuri Simon. Puse la un loc, gândurile noastre de orice culoare, de frunze sau de pisici, n-au cum să devină istorie. Poate doar... istorioare.

— Și de ce n-am face istorioare? O istorie nu e formată din mai multe istorioare? se interesă doamna Nina.

— Ori facem istorie, ori facem istorioare! Pendula face istorie. Eu am înțeles că ar fi o problemă cu istoria și că ar trebui să salvăm istoria, nu să umplem istoria de istorioare, zise Simon.” Laura Grünberg,
Istorie cu copii...

ISTORIE DIN CASETA CU AMINTIRI

**Chiar dacă se spune că ziua de marți are trei ceasuri rele,
ucenicii știu că Marțolea sau Marț-Sara poate deveni din când
în când și cumsecade și darnică.**

**De pildă au văzut cum de Mărțișor, pentru că au scris
despre istoria din cărți,
le-a dăruit fetelor un ban de argint.**

ÎNCEP. 1. Dis-de dimineață, împrăștiți la trup și la minte, ucenicii vor porni pe jos spre școală ca să-și facă condiție fizică pentru încercările acestei zile și nu vor uita să țină seama de îndemnul lui Solomon Marcus, solomonarul solomonarilor: „Măcar o dată pe zi savurează faptul că respiri; că privești cerul și pământul; că te miști”.

Zac. 2. Despre cum, odată ajunși la școală, spre deosebire de anii trecuți, când cronică de dimineață era scrisă și citită de Cristina, cronicara oficială a școlii, află că lucrurile s-au schimbat și de acum încolo vor deveni cu toți împreună autorii ei. Nu e ușor după ce te-ai obișnuit să faci alții munca ta. Dar nu-i nimic, o pot face și jucându-se împreună cu Mihaela. Mai mult chiar, o vor face și în versuri, pentru că unii au pus în cutia cu amintiri câteva cuvinte din scrisoarea trimisă lor anul trecut de Simona: „Poezia nu e în cărți (e și acolo!), poezia e peste tot, licărește, doar să ai ochi s-o vezi, să ai simțuri s-o simți. Atunci ai să vezi singur ce se întâmplă cu tine. Dă-ți o șansă!”. Totuși Cristina nu ne-a uitat de tot, ne-a ajutat și ne-a dat „o șansă”, adică o structură.

Pentru a face portretul unei clipe de istorie
trebuie să-ți ascuți creionul cu....
pentru-a face să picure...
și-a elibera surplusul.....
sau pentru-a asorta culoarea.....
Nu trebuie să te-ngrijoreze lipsa talentulu
pentru că istoria se scrie singură.....
Important este s-o iubești
și să respecti adevărul, chiar dacă știi că acesta este doar al tău.

Zac. 3. Iar pentru că știu că lucrurile bune făcute anul trecut trebuie repetate, împreună cu Laura și Luminița, ucenicii vor căuta „istoria în cărți” în căruțul pregătit din timp de Victor. Astfel, pe lângă borcane, cufere și casete, mai descoperă un loc unde pot fi depozitate amintirile ✖ într-un căruț. Dar mai întâi se gândesc cum să răspundă la întrebările Luminiței și Laurei.

✖**Alex:** Un coș cu cărți nu poate fi comparat nici cu un coș cu alimente, nici cu unul plin cu produse cosmetice, decât într-un mod antitetic, poate. Astfel că, o carte poate ține de foame, dar la un alt nivel al existenței față de alimentele din magazinele de la colțul străzii. Nici comparația cu produsele cosmetice nu e valabilă, ele fiind folosite pentru înfrumusețarea fizică, pe când cărțile au un impact la un nivel.

Zac 4. Apoi, Titiana, custodele Galeriei cu/de proiecte, casete și portofolii, îi dă pe ucenici în seama ghizilor de la cercurile Cheia Lecturii, O carte, vă rog!, Ritmurile lecturii, Cartea de marți și LecturAșii care își vor prezenta exponatele.

Zac 5. Când ucenicii se vor întâlni cu consilierele de lectură și ilustratoarele, vor citi alte cinci povestiri, iar pentru a descifra și interpreta prin imagine și culoare mesajul vor urmări atenți firul epic, desfășurat într-un context bine determinat. Vor fi foarte atenți la felul cum procedează autorii, pentru că știu de la orele de clasă că nu e important numai CE se spune, ci și felul CUM se spune. Doar literatura e o artă, nu? Dar și ilustrarea e la fel.

Zac 6. După ce soarele trece de miezul zilei, ucenicii, fiecare cu cutia lui cu amintiri în brațe sau în rucsac, pentru a doua oară ajung la departamentul de jurnalism. Aici împreună cu Monica și Mihaela vor răsfoi cartea cu cele 100 de povești adevărate și imaginate și vor ajunge la concluzia că și „Gândurile umplu timpul...” este o casetă de amintiri. Întrebare: oare scriind poveștile altora nu ni le-am apropiat? Nu au devenit parte din „ISTORIA MEA”?

✖Răspunde **Ioana**, referindu-se la povestirea lui Horea, Vremea castanelor care deschide volumul: e altfel, în sensul în care nu scrie despre fapte mărețe de arme din Primul Război Mondial, sau despre viața în epoca de aur. Nu, scrie despre un copil și niște castani. Un copil care călătorește în timp și trăiește Unirea și niște castani, martori imperturbabili la ceea ce se petrece în jurul lor. Mi-a plăcut felul în care a e scrisă. Are o naturalitate specifică în fraze, în dialoguri... Și încă ceva... nu am simțit decalajul care există între trecut și prezent. În multe povestiri am găsit o filă albă între trecut și prezent. În aceasta a existat o legătură permanentă între cele două timpuri.

Zac 7. Și acum urmează momentul mult așteptat, când cei mici se vor întâlni cu solomonarul Adrian (în sala II/1) și vor „scotoci” (cuvântul îi aparține) printre poveștile și obiectele din cutia cu amintiri, ca să vadă ce vor lua de acolo pentru viitoarele benzi desenate, iar cei mari vor spune împreună cu Mihaela povestea unui obiect din cutia lor cu amintiri.

✖**Theodora:** Nu am fost niciodată acea fetiță îndrăgostită de joaca cu diverse păpuși sau animăluțe de pluș. Marea majoritate a zilei o petreceam în aer liber, în foisorul din curte. Îl așteptam pe tata să vină acasă, el fiind cel alături de care inventam cele mai multe jocuri. Era eroul fiecărei povești.

Adevărul este că mă plictisiam și așteptam întotdeauna aventurile și noutatea. Așa am căpătat prima mea prăstie. Se dorea a fi ceva inedit care să-mi capteze atenția. Cel puțin așa mi-au spus mai târziu părinții. Și a funcționat. O creangă în forma literei „V”, șlefuită pe alocuri și legată la capete cu un elastic de borcan (furat din colecția bunicii).

De atât am avut nevoie. Zilele au devenit din ce în ce mai palpitate. Mă ascundeam după gardul înalt, cu buzunarele doldora de bobite mai verzi sau mai coapte de struguri și-mi alegeam mereu o nouă țintă.

A rămas joaca mea preferată. Dar acum? Port copilăria cu mine într-o cutie. Ne adunăm la taifas și zicem povești.

✱**Alexandru:** Țin minte când a întins mâna pentru prima dată după mine. Eram atât de fericită că dintre toți cei de pe raft mă alesese tocmai pe mine. M-a privit cu uimire la mine, iar apoi mi-a dat un nume: „Mieluța”. Primul și ultimul meu nume. A fost minunat. Au urmat ani frumoși, ani în care mă strângea în brațe în fiecare noapte furtunoasă, ani în care l-am apărut de primejdiile întunericului, ani în care eram de neînlocuit. Apoi, totul s-a schimbat. De ce? A început să crească și, mai rău, a început să uite. L-a cuprins boala oamenilor mari. A început să facă un lucru oribil. Temă îi zice. Vă dați seama? Stai cocoșat peste o masă, scrii cuvinte fără sens și oamenii mari zic că înveți. Dar de jucat, când? Când te joci, nu înveți? În fine. Cine sunt eu să îmi dau cu părerea despre așa ceva? Cert e că timpul a trecut rapid, iar copilul de altădată s-a schimbat. Eu, biata de mine, mi-am reluat locul de onoare pe raftul plin cu alte plușuri. Vedeți care este soarta unei biete jucării de pluș? Le stăm alături o viață întreagă, îi protejăm când sunt vulnerabili în fața spaimelor nopții, iar mulțumirea care ne este? Ne închid într-o cutie sau ne aruncă printr-un colț plin de păianjeni și acolo rămânem, în beznă, doar cu speranța de a mai fi iubite vreodată.

De cât timp stau oare în această cutie? Zile? Luni? Ani? Nu contează... La urma urmei, cine ar mai vrea o jucărie învechită când azi toți au câte o tabletă sau un telefon? Și totuși, la un moment dat simt ceva, o zdruncinare. Iar apoi capacul se ridică ușor și lumina venită de afară mă orbește. Oare să-și fi amintit de mine...?

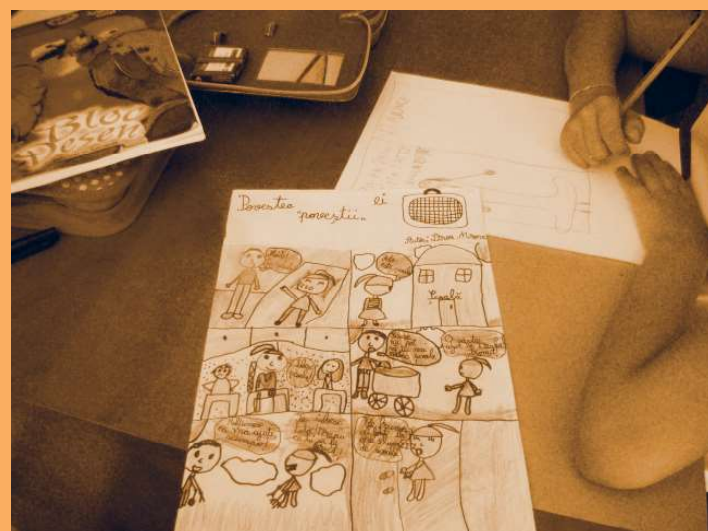
✱**Ștefana:** Cel mai amuzant și drăguț lucru din cutia mea de amintiri este mingea de cauciuc pe care am furat-o de la niște copii cu scopul de a-i obliga să se joace cu mine. Până în clasa I nu am avut prieteni, eu fiind o fire tare timidă și introvertită. Dar ca orice copil... mi-am dorit să mă joc.

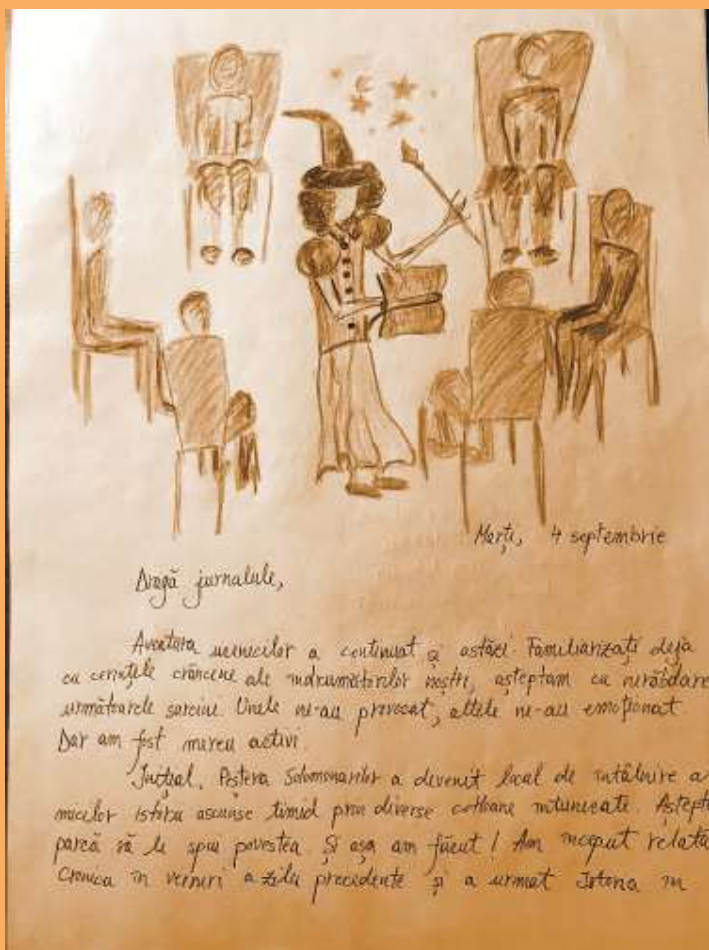
✱**Ana:** Primul meu jurnal secret – Eram înnebunită după el, plus că mai era și la modă să ai un jurnal, așa că scriam în fiecare zi în el. Am început prin prezentarea animalelor mele și am continuat cu scrierea unui jurnal cu rețete de gătit ale mamei, pe care le mai folosesc și acum. În ultima perioadă am păstrat în el banii mei... mereu îi ascund de părinții mei. Iar acum nu mai este folosit, dar a fost în centrul atenției la Cluj, deoarece era cel mai important carnețel cu Violetta, de acolo. A fost cel mai frumos jurnal al meu, dar a rămas și cea mai importantă amintire a mea de pe vremea aceea!

✱**Andrei:** Când eram mic, obișnuiam să caut tot felul de lucruri prin casă, dar de departe cel mai interesant obiect pe care l-am găsit a fost o cutie de lemn, cu colțuri metalice, și, ceva nou pentru mine, cu o cheie în încuietoare. Am întins mâinile cât am putut de mult prin praful de sub pat (se pare că de aceea nu o observasem până atunci) și am atins-o... Am tras-o spre mine cât am putut de mult, iar apoi am dus-o undeva unde să nu fiu deranjat. Când am șters-o de praf cu bluza, am simțit lemnul cu striții, încuietoarea și colțurile metalice și m-a trecut un fior.

Am reușit să o descui! Am ridicat capacul și o lumină a inundat camera: erau poze cu bunicii și străbunicii mei, și, cu ochii în lacrimi (am impresia că era de la praful de pe cutie), i-am spus bunicii despre această cutie cu amintiri. A fost foarte mirată că am găsit-o, așa că mi-a spus povestea din spatele fiecărei fotografii, emoționată la fel de mult ca mine.

✱**Ramona:** Cutia cu amintiri... acel loc magic unde-ți ții amintirile vesele sau triste sub forma unui obiect, unei fotografii, unei scrisori etc... Mai degrabă o pot numi o „capsulă a timpului”, după spusele doamnei Mihaela Mureșan.

Printre sutele de fotografii cu mine de mic copil, am și un globuleț pe care l-am primit de la mama. Aceasta mi-a spus să-l păstrez. Într-adevăr, este extraordinar de frumos, mai exact are pe el pictat Castelul Bran. De câte ori îl privesc, mi se pare că acest obiect minuscul mă reprezintă pe mine și istoria mea..

✂**Ioana:** Podul unei case vechi de lemn. Și o cutie mică, la fel de veche, dar ceva mai tăcută... și mai tristă. Zăcea acolo, uitată. Mă aștepta. Am privit-o un timp. O deschid. O copertă de piele, roasă de umezeală, de timp, de uitare. Descopăr un teanc de pagini nescrise... pagini adevărate, pagini de hârtie! Dar nu era hârtia aceea albă din caietele mele, ci o hârtie îngălbenită de vreme, sau mai curând de trecerea vremurilor. Aș fi vrut să scriu ceva pe ea, dar părea de neatins. N-am rezistat tentației. Am scris. Scriu și acum. Scriu povestea asta. Povestea mea. Am râs și am plâns. Scriind-o, multe am uitat. De și mai multe mi-am adus aminte. Mă opresc o clipă. Tresar. Descopăr că povestea mea e vie. Trăiește. După un timp, mă reapuc de scris... și de râs și de plâns. Mi-e teamă că o voi termina... că se va termina. Tac.

✂**Andreea:** Semnele ce anunță venirea Crăciunului sunt aceleași în toate casele: mirosul de portocale și de brad. Dar la noi ceea ce anunță sărbătoarea este mirosul cozonacului bunicii. Atât mătușile cât și mama au încercat să facă cozonacul urmând cu exactitate rețeta, repetând fiecare mișcare a bunicii, mama folosind chiar aceeași lingură. Totul a fost în zadar, nimeni nu a reușit. Bunica zâmbește mândră, dar și amuzată de ofica celorlalți. În seara Crăciunului, atunci când aveam șase ani, bunica mi-a promis că-mi va da, când voi fi mare, rețeta cozonacului său magic. Acum, la 17 ani, mi-a spus că ceea ce îl face special este în bol din lut, luat din casa părintească din Moldova. În acesta amestecă umplutura. Gustul magic este acela al amintirilor și copilăriei.

Zac 8. Când ucenicii în drum spre Librarium vor face un popas la Teatrul Național unde îi așteaptă Ștefana. Și astfel vor afla istoria uneia dintre primele instituții clujene înființate după Unire.

Zac 9. Iar ziua se va încheia cu o „întâlnire (ne)așteptată” cu Horia Corcheș a cărui povestire, „Luceafărul” a fost citită și ilustrată de copiii de la primară. E dispus să răspundă la toate „întrebările întrebătoare”. Încep eu.

✂**Monica:** Răzvan l-a convins să scrie o carte cu istorie mare și istorie mică sau a făcut-o cu de la sine putere?

✂**Mina:** V-ați gândit vreodată cât de mici suntem în acest univers și cât de multe șanse sunt ca undeva să existe un univers paralel în care lucrurile scrise de dvs. să prindă viață la un moment dat? Numai gândindu-mă că unele acțiuni din câteva cărți pe care le-am citit ar putea fi adevărate într-un alt univers mi se face pielea de găină. Brrrrrrrrrr! =)))

Zac 10. Iar acum, ucenicii, întorși odată cu lăsarea serii în peșterile lor vremelnice, știu că ziua nu s-a terminat și, sânguincioși, își scot caietele de învățătură.

✂...după-masa am poposit la Teatrul Național Lucian Blaga și la Opera Română. Am aflat că primul spectacol a avut loc exact în 1 Decembrie 2019 și s-a numit „Marea Unire”. Ziua s-a încheiat grandios. Am fost duși într-un loc secret pentru a-l întâlni pe solomona-rul scriitor, Horia Corcheș.